Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

26. oktober 2015*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Ukraine — indefrysning af midler — liste over personer, enheder og organer, som er omfattet af indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer — sagsøgerens navn omfattet — bevis for grundlaget for opførelsen på listen«

I sag T-290/14,

Andriy Portnov, Kiev (Ukraine), ved avocat M. Cessieux,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved V. Piessevaux og J.-P. Hix, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved D. Gauci og T. Scharf, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 1) og af Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 26), for så vidt som sagsøgerens navn er opført på listen over personer, enheder og organer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger,

har

RETTEN (Niende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. Berardis (refererende dommer), og dommerne O. Czúcz og A. Popescu,

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. maj 2015,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, Andriy Portnov, en ukrainsk statsborger, har varetaget en række funktioner inden for den ukrainske forvaltning og herunder bl.a. funktionen som rådgiver for den ukrainske præsident.

2 Den 5. marts 2014 vedtog Rådet for Den Europæiske Union med hjemmel i artikel 29 TEU afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 26, herefter »den anfægtede afgørelse«).

3 Den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1 og 2, bestemmer følgende:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, og personer, der er ansvarlige for menneskerettighedskrænkelser i Ukraine, og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilaget, indefryses.

2. Ingen pengemidler eller økonomiske ressourcer må hverken direkte eller indirekte stilles til rådighed for eller være til fordel for fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført på listen i bilaget.«

4 Fremgangsmåden for de omhandlede restriktive foranstaltninger fastsættes i de følgende stykker i samme artikel.

5 Rådet vedtog samme dag med hjemmel i artikel 215, stk. 2, TEUF forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 66, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

6 I overensstemmelse med den anfægtede afgørelse kræver den anfægtede forordning vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger og fastlægger fremgangsmåderne for disse på en måde, som i det væsentlige er identisk med den, der er fastsat i den pågældende afgørelse.

7 Navnene på de personer, der er omfattet af den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning, fremgår af en liste, som findes i bilaget til den pågældende afgørelse og i bilag I til den pågældende forordning (herefter »listen«) med bl.a. begrundelsen for opførelsen herpå.

8 Sagsøgerens navn er opført på listen med identifikationsoplysningen »tidligere rådgiver for Ukraines præsident« og følgende begrundelse:

»person, der er genstand for en straffesag i Ukraine med henblik på at efterforske forbrydelser i forbindelse med underslæb med ukrainske statslige midler og den ulovlige overførsel heraf ud af Ukraine«.

9 Den 6. marts 2014 offentliggjorde Rådet i *Den Europæiske Unions Tidende* en bekendtgørelse til de personer og enheder, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger i den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning (EUT C 66, s. 1).

10 Ifølge denne bekendtgørelse kan »[d]e berørte personer [...] indgive en anmodning med tilhørende dokumentation om, at afgørelsen om at opføre dem på [listen] tages op til fornyet overvejelse, til Rådet«. Bekendtgørelsen gør ligeledes de berørte personer opmærksom på, »at de har mulighed for at indbringe Rådets afgørelse for [Retten] på de betingelser, der er fastsat i artikel 275, stk. 2, [TEUF] og artikel 263, stk. 4 og 6, [TEUF]«.

11 Den 17. april 2014 indgav sagsøgeren en anmodning til Rådet om fornyet overvejelse af opførelsen af hans navn på listen sammen med en anmodning om meddelelse af de forhold, der havde begrundet den pågældende opførelse.

12 Rådet oplyste, at anmodningen var under behandling, og fremsendte som bilag til svarskrift og duplik de akter, som indgår i sagsøgerens sagsmappe, nemlig skrivelse fra den offentlige anklagemyndighed i Ukraine til Den Europæiske Unions højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik af 3. marts 2014 (herefter »skrivelsen af 3. marts 2014«) og andre bevisdokumenter efter de anfægtede retsakter.

13 Den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning er blevet ændret ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/216/FUSP af 14. april 2014 om gennemførelse af den anfægtede afgørelse (EUT L 111, s. 91) og ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 381/2014 af 14. april 2014 om gennemførelse af den anfægtede forordning (EUT L 111, s. 33). Gennemførelsesafgørelse 2014/216 og gennemførelsesforordning nr. 381/2014 ændrede imidlertid ikke sagsøgerens situation.

14 Den anfægtede afgørelse er ligeledes blevet ændret ved Rådets afgørelse (FUSP) 2015/143 af 29. januar 2015 om ændring af den anfægtede afgørelse (EUT L 24, s. 16), som trådte i kraft den 1. februar 2015. Hvad angår kriterierne for udpegning af de personer, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, fremgår det af afgørelsens artikel 1, at den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1, erstattes af følgende tekst:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, og personer, der er ansvarlige for menneskerettighedskrænkelser i Ukraine, og fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilaget, indefryses.

Personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler, omfatter med henblik på denne afgørelse personer, der er genstand for de ukrainske myndigheders undersøgelse:

a) for uretmæssig tilegnelse af ukrainske offentlige midler eller aktiver eller for medvirken hertil eller

b) for som indehaver af offentligt hverv at misbruge offentligt embede med henblik på at skaffe sig selv eller en tredjemand en uberettiget fordel og derved forårsage tab for ukrainske offentlige midler eller aktiver eller for medvirken hertil.«

15 Rådets forordning (EU) nr. 2015/138 af 29. januar 2015 om ændring af den anfægtede forordning (EUT L 24, s. 1) ændrede sidstnævnte forordning i overensstemmelse med afgørelse 2015/143.

16 Den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning er efterfølgende blevet ændret ved Rådets afgørelse (FUSP) 2015/364 af 5. marts 2015 om ændring af den anfægtede afgørelse (EUT L 62, s. 25) og ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/357 af 5. marts 2015 om gennemførelse af den anfægtede forordning (EUT L 62, s. 1). Afgørelse 2015/364 har ændret den anfægtede afgørelses artikel 5 ved at forlænge de restriktive foranstaltninger for visse personer, hvis navne er opført på listen, indtil den 6. marts 2016 eller indtil den 6. juni 2015. Gennemførelsesforordning 2015/357 erstattede følgelig bilag I til den anfægtede forordning.

17 Som følge af disse ændringer findes sagsøgerens navn ikke længere på listen.

Retsforhandlinger og parternes påstande

18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. april 2014 har sagsøgeren anlagt nærværende sag. Han har ligeledes indgivet en begæring om, at der træffes afgørelse efter en fremskyndet procedure i henhold til artikel 76a i Rettens procesreglement af 2. maj 1991.

19 Ved afgørelse af 4. juni 2014 afslog Retten begæringen om fremskyndet procedure.

20 Rådet har indgivet svarskrift den 24. juli 2014. Det har ligeledes fremsat en begrundet anmodning i overensstemmelse med artikel 18, stk. 4, andet afsnit, i instruksen for justitssekretæren ved Retten med henblik på at opnå, at indholdet af visse bilag til svarskriftet ikke indgår i de dokumenter vedrørende sagen, som offentligheden har adgang til.

21 Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 4. august 2014 har Europa-Kommissionen fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 11. september 2014 har formanden for Rettens Niende Afdeling tilladt denne intervention. Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 14. oktober 2014 har Kommissionen afstået fra at indgive interventionsindlæg.

22 Replikken og duplikken er blevet indgivet til Rettens Justitskontor henholdsvis den 17. september 2014 og den 12. november 2014. Rådet har ligeledes fremsat en begrundet anmodning i overensstemmelse med artikel 18, stk. 4, andet afsnit, i instruksen for justitssekretæren ved Retten med henblik på at opnå, at indholdet af visse bilag til duplikken ikke indgår i de dokumenter vedrørende sagen, som offentligheden har adgang til.

23 Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i procesreglementet af 2. maj 1991 har Retten den 31. marts 2015 anmodet parterne om at fremsætte deres bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren fortsat havde søgsmålsinteresse, efter at hans navn var blevet fjernet fra listen over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, og i bekræftende fald i forhold til hvilke anbringender en sådan interesse bestod. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

24 Parterne afgav indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 21. maj 2015.

25 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren.

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Subsidiært fastslås det, at virkningerne af den anfægtede afgørelse opretholdes, indtil den delvise annullation af den anfægtede forordning får virkning.

Retlige bemærkninger

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens søgsmålsinteresse stadig består

27 Det skal bemærkes, at sagsøgerens navn ikke længere fremgår af listen som følge af ændringerne til de anfægtede retsakter ved afgørelse 2015/364 og gennemførelsesforordning 2015/357.

28 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten (jf. præmis 23 ovenfor) har Rådet, støttet af Kommissionen, anført, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at hans søgsmålsinteresse stadig består.

29 I henhold til fast retspraksis skal sagens genstand, ligesom en sagsøgers søgsmålsinteresse, bestå indtil retsafgørelsen, idet det ellers findes ufornødent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, Sml., EU:C:2007:322, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

30 Selv om en anerkendelse af den anfægtede retsakts ulovlighed som sådan ikke kan genoprette en materiel skade eller en krænkelse af privatlivet, er den ikke desto mindre af en sådan art, at den kan skaffe den berørte person oprejsning eller udgøre en form for genoprettelse af den ikke-økonomiske skade, han har lidt som følge af denne ulovlighed, og således begrunde, at hans søgsmålsinteresse består. I denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at ophævelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger var endelig, ikke er til hinder for, at der fortsat består en søgsmålsinteresse for så vidt angår virkningerne af disse retsakter, hvorved disse foranstaltninger blev fastsat, mellem datoen for deres ikrafttræden og datoen for deres ophævelse (jf. i denne retning dom af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, Sml., EU:C:2013:331, præmis 70-72 og 82).

31 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at som sagsøgeren har gjort gældende som svar på spørgsmål fra Retten og under retsmødet – uden at blive modsagt af Rådet – var og er han stadig involveret i det politiske liv i Ukraine. Følgelig kan hans offentlige udpegelse – via opførelse af hans navn på listen – som værende genstand for en straffesag i Ukraine i forbindelse med underslæb skade bl.a. hans omdømme som politiker.

32 Det skal således fastslås, at sagsøgerens søgsmålsinteresse består på trods af ophævelsen af de omtvistede restriktive foranstaltninger, for så vidt som de angår ham.

Realiteten

33 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat fem anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar og af retten til adgang til effektive retsmidler. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det tredje anbringende vedrører den manglende overholdelse af kriterierne for udpegelse af de personer, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger fastsat i den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning. Det fjerde anbringende vedrører en faktuel fejl, og det femte vedrører tilsidesættelse af ejendomsretten.

34 Retten finder det hensigtsmæssigt først at behandle det tredje anbringende.

35 Til støtte for det tredje anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for ham ikke var i overensstemmelse med kriterierne for udpegelse af personer omfattet af disse foranstaltninger fastsat ved de anfægtede retsakter. Han har dels anført, at det ikke er godtgjort, at han var ansvarlig for underslæb med offentlige midler, og at han var genstand for en straffesag eller en efterforskning af disse omstændigheder, dels at den ulovlige overførsel ud af Ukraine af de midler, der havde været genstand for underslæb, udgjorde en særskilt overtrædelse i forhold til den, der var fastslået i de pågældende retsakter, nemlig underslæb.

36 Med denne argumentation har sagsøgeren i det væsentlige anfægtet grundlaget for opførelsen af hans navn på listen.

37 Rådet har for det første gjort gældende, at den anfægtede afgørelses artikel 1 ikke kan fortolkes således, at den alene omfatter personer, om hvem det er godtgjort ved en retsafgørelse, at de er skyldige i underslæb med offentlige midler, og for det andet, at den omstændighed, at man overfører midler, der har været genstand for underslæb, ud af Ukraine, kan medvirke til selve overtrædelsen med underslæb.

38 Det bemærkes, at selv om Rådet har en vid skønsbeføjelse for så vidt angår de generelle kriterier, der skal tages i betragtning med henblik på vedtagelsen af restriktive foranstaltninger, indebærer den effektive domstolsprøvelse, som er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at Unionens retsinstanser i forbindelse med prøvelsen af, om begrundelsen for afgørelsen om at opføre eller opretholde en bestemt persons navn på en liste over personer, der er genstand for restriktive foranstaltninger, er lovlig, skal sikre sig, at denne afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for denne person, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for nævnte afgørelse, og domstolsprøvelsen skal således ikke begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde nævnte afgørelse, på en tilstrækkelig præcis og konkret måde (jf. dom af 21.4.2015, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, Sml., EU:C:2015:248, præmis 41 og 45 og den deri nævnte retspraksis).

39 Det kriterium, der i det foreliggende tilfælde er fastsat i den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1, bestemmer, at de restriktive foranstaltninger skal vedtages i forhold til »de personer, der er identificeret som ansvarlige for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler«.

40 Sagsøgerens navn er opført på listen med den begrundelse, at han var en »[p]erson, der er genstand for en straffesag i Ukraine med henblik på at efterforske forbrydelser i forbindelse med underslæb med ukrainske statslige midler og den ulovlige overførsel heraf ud af Ukraine«. Det fremgår heraf, at Rådet var af den opfattelse, at sagsøgeren i det mindste har været genstand for en undersøgelse eller en indledende efterforskning som ikke (eller ikke endnu) har ført til en formel sigtelse.

41 Til støtte for begrundelsen for opførelsen af sagsøgerens navn på listen har Rådet henvist til skrivelsen af 3. marts 2014, hvorefter »[d]e retshåndhævende myndigheder i Ukraine har indledt en række straffesager for at efterforske kriminelle handlinger begået af tidligere højtstående tjenestemænd«, heriblandt sagsøgeren. I skrivelsen præciseres efterfølgende meget generelt, at den omhandlede efterforskning »gjorde det muligt at fastslå underslæb med offentlige midler af store beløb og efterfølgende ulovlig overførsel ud af Ukraine«.

42 Henset til sagens akter er skrivelsen af 3. marts 2014 det eneste bevisdokument blandt de bevisdokumenter, som Rådet var i besiddelse af under denne sag, som er forud for den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning. Lovligheden af disse retsakter skal følgelig alene vurderes på grundlag af dette ene bevisdokument.

43 Det skal således undersøges, om skrivelsen af 3. marts 2014 udgør et tilstrækkeligt bevis til støtte for konklusionen om, at sagsøgeren er identificeret »som [ansvarlig] for uretmæssig tilegnelse af ukrainske statsmidler« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1.

44 Skønt skrivelsen af 3. marts 2014 stammer fra en høj retsinstans i et tredjeland, nemlig den offentlige anklagemyndighed i Ukraine, således som Rådet har fremhævet, indeholder den alene en generel angivelse, hvorefter sagsøgeren blandt andre tidligere højtstående tjenestemænd er genstand for en undersøgelse af de faktiske omstændigheder, som ikke yderligere specificeres, i forbindelse med

underslæb af offentlige midler og vedrørende ulovlig overførsel af disse midler til udlandet. Skrivelsen angiver ingen yderligere præciseringer om hverken disse faktiske omstændigheder eller om sagsøgerens ansvar herfor.

45 Hvad i øvrigt angår Rådets bemærkninger for Retten, hvorefter indledningen af en efterforskning vedrørende sagsøgeren nødvendigvis hviler på oplysninger indsamlet som følge af ikke nærmere specificerede undersøgelser ført før den pågældende indledning, bemærkes, at der blot er tale om antagelser. Det bemærkes i denne forbindelse, at en afgørelse vedrørende vedtagelse af restriktive foranstaltninger i henhold til artikel 29 TEU ikke vedtages efter anmodning fra myndighederne i det pågældende tredjeland, men udgør en selvstændig foranstaltning vedtaget med henblik på at gennemføre målene med Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er Unionens kompetente myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person, bestrides, skal godtgøre, at den er velbegrundet, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er velbegrundet (domme af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, Sml., EU:C:2013:518, præmis 120 og 121, og af 28.11.2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, Sml., EU:C:2013:775, præmis 65 og 66).

46 Det er ganske vist korrekt – således som Rådet har gjort gældende – at Unionens retsinstanser i forbindelse med anvendelsen af restriktive foranstaltninger har fastslået, at identificeringen af en person som værende ansvarlig for en overtrædelse ikke nødvendigvis indebærer, at han dømmes for en sådan overtrædelse (jf. i denne retning domme af 5.3.2015, Ezz m.fl. mod Rådet, C-220/14 P, Sml., EU:C:2015:147, præmis 72, og af 27.2.2014, Ezz m.fl. mod Rådet, T-256/11, Sml., EU:T:2014:93, præmis 57-61).

47 I forbindelse med de sager, der lå til grund for den i præmis 46 ovenfor nævnte retspraksis, havde sagsøgerne imidlertid i det mindste været genstand for et dekret fra den offentlige anklagemyndighed i det pågældende tredjeland om beslaglæggelse af deres midler, som var blevet godkendt af en straffedomstol (dom Ezz m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 46 ovenfor, EU:T:2014:93, præmis 132). Anvendelsen af de restriktive foranstaltninger over for de i disse sager omhandlede sagsøgere byggede følgelig på konkrete faktuelle forhold, som Rådet havde taget i betragtning.

48 Det skal i det foreliggende tilfælde således dels fastslås, at Rådet ikke rådede over oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder eller den særlige adfærd, som sagsøgeren blev kritiseret for af de ukrainske myndigheder, dels at skrivelsen af 3. marts 2014, som Rådet har påberåbt sig – selv hvis den ikke undersøges isoleret set, men i den sammenhæng, hvori den indgår – ikke i henhold til den retspraksis, der er henvist til i præmis 38 ovenfor, kan udgøre et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag for at opføre sagsøgerens navn på listen med den begrundelse, at han var identificeret »som ansvarlig« for underslæb med offentlige midler.

49 De supplerende bevisdokumenter, som Rådet har fremlagt, og som er af senere dato end de anfægtede retsakter, viser endvidere, at sagsøgeren har været genstand for en indledende efterforskning registreret efter vedtagelsen af disse retsakter og samme dag som deres offentliggørelse. Det er således end ikke godtgjort, at sagsøgeren på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede retsakter var genstand for en egentlig »straffesag«, end ikke på stadiet for en indledende efterforskning. Det følger heraf, at opførelsen af sagsøgerens navn på listen som en »[p]erson, der er genstand for en straffesag« er fejlagtig. Rådet har i øvrigt under retsmødet som svar på spørgsmålet om tilbagetrækningen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren ikke givet nogen forklaring på denne tilbagetrækning.

50 I lyset af ovenstående er opførelsen af sagsøgerens navn på listen ikke i overensstemmelse med kriterierne for udpegelsen af de personer, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, fastsat i den anfægtede afgørelse.

51 Det tredje anbringende skal således tages til følge, hvorfor den anfægtede afgørelse skal annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren.

52 Af samme grunde skal den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den angår sagsøgeren.

53 Da det tredje anbringende tages til følge, gives sagsøgeren medhold, uden at det er nødvendigt at tage stilling til de øvrige anbringender.

54 Da sagsøgerens navn efter afgørelse 2015/364 og gennemførelsesforordning 2015/357 ikke længere fremgår af listen over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, skal der i øvrigt ikke tages stilling til spørgsmålet om opretholdelsen af virkningerne af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den angår sagsøgeren.

Sagens omkostninger

55 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

56 Da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

57 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer de institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen bærer således sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

1) Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som de angår Andriy Portnov.

2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler Andriy Portnovs omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Berardis Czúcz Popescu

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. oktober 2015.

Underskrifter